

som helst anden Vej. Skal man derfor tillægge Barnet Faderens Navn, Arveret efter Faderen, ligesom Faderen Arveret efter Barnet, maa det være i saadanne Telfælde, hvor Faderskabet er ubestridt, og hvor der har ligget en virkelig Forlovelse til Grund. Det kræver jo allerede Forordningen af 5. Marts 1734, der skal være givet et virkeligt Ægteskabsløfte, Kærlighedsbreve, løse Ord og Forsikringer er ikke tilstrækkelige. Men i saadanne Telfælde, hvor Besvangrelsen er foregaaet, efter at en virkelig Forlovelse er indgaaet, og hvor Faderskabet er ubestridt, kan jeg meget vel tænke mig, at man kunde gøre den Indrømmelse, at Barnet fik Faderens Navn og Arveret efter Faderen, og at Moderen blev stillet som en fraskilt Hustru.

Det ærede Medlem fra Nørresundby (Kirk) paaviste særdeles rigtigt, at der i Lovforslaget er forskellige Paragraffer —, han nævnte §§ 47, 50, 73, 74 og 124 —, i hvilke der er gjort Brud paa den absolutte retlige Ligestilling imellem Ægtemanden og Hustruen, men han indrømmede for øvrigt selv, at det var forstandigt, rimeligt og rigtigt at gøre disse Brud paa Regelen, at de alle var vel begrundede. Det drejer sig jo væsentligt om saadanne Spørgsmaal som, hvorvidt Hustruen skal afsone Bidrag, det er paalagt hende at udrøde til Manden, hvilket hun fritages for, medens Manden derimod skal afsone, hvis han ikke betaler de Underholdsbidrag, han er tilpligtet at svare til Hustruen, og om andre Begrænsninger af Hustruens økonomiske Forpligtelser. Der er her gjort visse Brud paa Regelen, men jeg mener ligesom det ærede Medlem, der fremdrog det, at man kan ikke rent mekanisk gennemføre og gennemtvinge ud i alle de yderste Konsekvenser et saadant Lighedsprincip. Jeg tror i det hele, man maa sige, at ethvert sundt Lovgivningsprincip skal føres igennem saa langt, som det er rimeligt og naturligt; det er Principfasthed. Men hvis man prøver paa at føre Princippet ud over disse Grænser, kommer man ind i det rene Principrytteri, og saa undergraver man kun det, man skulde fremme; men der er jo paa dette Punkt heller ikke nogen Uenighed mellem det ærede Medlem fra Nørresundby og mig.

Det ærede Medlem fra Nørresundby gjorde i Anledning af § 188 den Bemærkning, at han kunde ønske den der foreskrevne Regel noget anderledes. Der staar nu: „Efterlader en Ægtefælle sig ikke Livsarvinger, arver den længstlevende Ægtefælle Halvdelen af afdødes Formue, saafremt der efter den afdøde findes Fader, Moder,

Søskende eller Søskendes Afkom, men ellers hele Formuen“. Det ærede Medlem fandt, at det vilde være rigtigere, naar der ikke var Livsarvinger; at den efterlevende Ægtefælle arvede alt, hvad den først afdøde havde efterladt sig, og han begrundede dette med det sørgelige Faktum, at Ægtefæller ikke altid, eller langt fra altid, sørger for at faa skrevet et gensidigt Testamente samme Dag, de gifter sig, eller, rettere sagt, lige inden de gifter sig. Det er meget sørgeligt, at det ikke kan trænge igennem, og jeg maa lige saa stærkt som det ærede Medlem fra Nørresundby betone, at det er en Forsømmelighed, som kan faa de alvorligste Følger; naar Brud og Brudgom ikke opretter et gensidigt Testamente samme Dag, de indgaa Ægteskab. Da jeg maa erkende, at det ærede Medlem har Ret i, at det ikke synes at være muligt at faa den danske Befolkning til tilstrækkeligt at forstaa dette og gennemføre denne Regel, saa vil jeg gerne forhandle om, at vi ændrer noget i denne § 188; saaledes at vi i hvert Telfælde nærmer os til at raade Bod paa de Telfælde, hvor Ægtefællerne har forsømt at oprette et saadant gensidigt Testamente, men paa den anden Side maa det siges, at hvis man kunde gaa ud fra, at det gensidige Testamente var skrevet i alle de Telfælde, hvor Ægtefællerne virkelig vilde, at den først afdødes Midler alle skulde tilfalde den længstlevende, saa vilde Regelen i § 188 være velbegrundet. Men den Omstændighed, at et Testamente er saa nødvendigt, viser netop den store borgerlige Betydning, Ægteskabet har, og er et meget talende Argument for, at borgerlig Ægteforening skal være det almindelige og gennemføres i alle Telfælde.

Det ærede 19de Medlem for Hovedstaden (Helga Larsen) mente, at det uægte Svogerskab lige saa fuldt burde være Ægteskabshindring som det ægte. Hendes Mening var den, at hvis en Kvinde har en flygtig Forbindelse med en Mand og senere træffer denne Mands Søn, som maaske er mere jævnaldrende med hende, og der mellem dem opstaar et virkelig dybt og inderligt Kærlighedsforhold, paa hvilket de er overbeviste om, at de kan bygge et lykkeligt Ægteskab og godt Samliv til deres Dages Ende, skulde det absolut være forbudt, fordi denne Kvinde i en for hende ulykkelig Stund havde haft en flygtig Forbindelse med paagældendes Fader. Jeg har i Livet haft Eksempler paa, at dette eller et lignende Forhold har været i højeste Grad til Ulykke, og jeg er i Tvivl om, hvorvidt man i Befolkningen rigtig vilde